

## University of Groningen

### Redactioneel

Pavillon, Charlotte

*Published in:*  
Contracteren

*DOI:*  
[10.5553/Contr/156608932020022002001](https://doi.org/10.5553/Contr/156608932020022002001)

**IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.**

*Document Version*  
Publisher's PDF, also known as Version of record

*Publication date:*  
2020

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

*Citation for published version (APA):*  
Pavillon, C. (2020). Redactioneel. *Contracteren*, 2020(2), 39-40.  
<https://doi.org/10.5553/Contr/156608932020022002001>

#### Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

#### Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

*Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.*

# Redactioneel

Het zijn onwerkelijke tijden. Het coronavirus heeft bij het verschijnen van dit nummer al enkele maanden een enorme impact op ons leven. En op ons werk als juristen. De eerste voor het contractenrecht belangwekkende uitspraken zijn al een feit. Zo deed de voorzieningenrechter van de Netherlands Commercial Court op 29 april 2020 uitspraak in een zaak waarin het draaide om de vraag of er tussen partijen een Transaction Agreement tot stand gekomen is en, zo niet, of de fee van 30 miljoen euro die in dat geval verschuldigd is, moet worden gewijzigd of verminderd op de voet van artikel 6:94, 6:248 of 6:258 van het Burgerlijk Wetboek (BW) vanwege de huidige coronacrisis. De voorzieningenrechter beantwoordde beide vragen ontkenkend.<sup>1</sup> De vergaande gevolgen van de wereldwijde lockdown voor het contractenrecht worden breed uitgemeten op blogs en in vaktijdschriften. Wie benieuwd is naar de betekenis van leerstukken als overmacht, onmogelijkheid en onvoorzien omstandigheden in tijden van corona, kan daar zijn hart ophalen.

Wij laten de huidige ontwikkelingen even bezinken en komen hier mogelijk in de nabije toekomst op terug. Het nummer dat voor u ligt, is al enige tijd in voorbereiding en slaat voor nu een andere weg in. Wij belichten hierin ontwikkelingen die door de geweldige belangstelling voor het coronavirus overschaduwd dreigen te raken. Zo hebben wij allereerst volop aandacht voor een in dit tijdschrift graag besproken thema, de franchiseovereenkomst, en meer in het bijzonder voor het wetsvoorstel dat medio februari verscheen. Schelhaas en Spanjaard fileren de verschillende ontwerpbevestigingen. Voortbouwend op eerdere, in dit tijdschrift verschenen kritiek benadrukken zij het onevenwichtige karakter van de voorgestelde regeling en de vele onduidelijkheden die zij bevat. De goodwillvergoeding achten zij bijvoorbeeld buitengewoon problematisch. Kritiek is er ook op de in hun ogen veel te korte overgangstermijn. De twee auteurs blijven zich afvragen of de wet wel nodig en

bovenal wenselijk is, maar nu aannemelijk is dat hij er gaat komen, achten zij verbeteringen noodzakelijk.

Naast het artikel van Schelhaas en Spanjaard is ook de rubriek *Actualia contractspraktijk* in dit nummer aan de franchiseovereenkomst gewijd. Kolenbrander buigt zich over het postcontractuele non-concurrentiebeding, een beding dat in franchiseovereenkomsten veel voorkomt en waar vaak over wordt geprocedeerd. Kolenbrander laat aan de hand van recente rechtspraak zien dat hoewel een kortgedingprocedure uitkomst biedt bij geschillen over deze bedingen, er aan het voorlopige karakter van het oordeel ook nadelen kleven. Hij bespreekt het inroepen van het non-concurrentiebeding vanuit het perspectief van de franchisegever, de franchisenemer en derden. Een terugkerende vraag is of en, zo ja, hoe de contractuele relatie tot een einde is gekomen, door opzegging, ontbinding of vernietiging. Het beding wordt overigens wettelijk beperkt in het wetsvoorstel: de franchisegever mag de franchisenemer slechts binnen welomschreven grenzen beperken om concurrerende activiteiten te ontplooiën (ontwerp art. 7:920 lid 2 BW). Kolenbrander constateert dat veel bedingen niet aan de toekomstige eisen voldoen en straks met nietigheid worden bedreigd.

Behalve de franchise komt ook een tweede in ons tijdschrift geregeld terugkerend thema uitgebreid aan bod: het overnamecontract. Het tweede artikel in dit nummer is van de hand van Schrooten en Elion. In de (internationale) overnamepraktijk wordt in contracten veelvuldig gecontracteerd onder één of meer opschortende voorwaarden. Veel van die opschortende voorwaarden bevatten een potestatief element: de vervulling van de voorwaarde is (grotendeels) afhankelijk van de wil van een van de contractspartijen. In hun artikel bespreken de auteurs veelgebruikte voorwaarden uit de overnamepraktijk. Zij gaan in op de vraag of deze voorwaarden potestatief zijn en wat het effect daarvan zou zijn op (verbintenissen uit) het overnamecontract. Schrooten en Elion sluiten af met enkele aanbevelingen voor het gebruik van potestatieve voorwaarden in de praktijk.

1. ECLI:NL:RBAMS:2020:2406.

Tot slot gaat het in de *Ad rem* van Van Wechem en Rijsterborgh over de in de overnamepraktijk veelvoorkomende boilerplates waarin een beroep op dwaling wordt uitgesloten. Zij vragen zich naar aanleiding van een arrest van de Hoge Raad van 6 december 2019<sup>2</sup> af of contractspartijen de rechtsgevolgen van dwaling, voor zover deze betrekking hebben op de wijzigingsbevoegdheid van de rechter op grond van artikel 6:230 lid 2 BW, contractueel kunnen regelen. Anders gesteld: kunnen partijen afstand doen van een rechtsvordering (of verweer) op grond van laatstgenoemd artikel en de rechter op dit punt buitenspel zetten? Een zorgvuldig afgewogen, rijk gedocumenteerd betoog leidt tot een ontkenning. Volgens auteurs is en blijft het aan de rechter om te bepalen welke gevolgen een geslaagd beroep op dwaling heeft.

In voorliggend nummer staan franchise- en overnamecontracten en hiervoor kenmerkende bedingen in de schijnwerpers. Het virus dat de wereld momenteel in zijn greep houdt, heeft grote gevolgen voor beide typen overeenkomsten. Het staat buiten kijf dat franchiseondernemingen zwaar getroffen worden. Ook is het wachten op een toekomstige golf corona-overnames, terwijl geplande overnames op dit moment worden uitgesteld en lopende contracten en onderhandelingen (indien mogelijk) worden beëindigd. De alom aanwezige coronafocus doet dan ook niets af aan de relevantie van de fraaie bijdragen aan dit nummer. Integendeel zelfs. Het post-coronatijdperk vraagt meer dan ooit om een herijking van de verhouding tussen franchisegever en franchisenemer en om het opstellen van op de (gevolgen van de) crisis afgestemde voorwaarden in de overnamepraktijk. Dit nummer biedt hiertoe de nodige handvaten.

2. ECLI:NL:HR:2019:1910.